

Pfv.II.20.569/2011/3.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a felperesnek az alperes ellen házasság felbontása és járulékai iránt a Hatvani Városi Bíróságon 3.P.20.658/2008. számon megindított és Heves Megyei Bíróság 1.Pf.25.628/2010/6. számú ítéletével elbírált perében az említett számú jogerős határozat ellen az alperes részéről 39. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

A le nem rótt 219.300 (kettőszáztizenkilencezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

I n d o k o l á s

A peres felek 2002. szeptember 21-én kötöttek házasságot. A Romániából áttelepült felperest a házasságkötésben az motiválta, hogy ez a lépése a magyar állampolgárság megszerzésében segítséget jelenthet számára.

A felek az együttélést a felperes különvagyonát képező H., H. utca szám alatti ingatlanban folytatták. Közöttük érzelmi kapcsolat nem alakult ki, külön szobát használtak, ugyanakkor a felperes mosott, főzött és takarított az alperesre is.

Korábban az alperes tulajdonát képezte a H., A. J. utca szám alatti lakóház ingatlan. Ezt 2002. július 18-án értékesítette 1.500.000 forintért. A vételárból a szerződéskötést megelőzően, július hónapban előbb 20.000 forintot, majd 80.000 forintot vett át Sz. J. vevőtől foglaló, illetve vételárelőleg címén, míg a fennmaradó 1.400.000 forint kifizetésére a szerződéskötés időpontjában került sor.

A peres felek kapcsolat az együttélés során megromlott. A felperes kifogásolta az alperes életvitelét, esetenkénti italozását. 2005. január elején az alperes a felperes felszólítására a H. utcai ingatlan főépületéhez tartozó nyárikonyha-szerű helyiségbe költözött át, ingóságait is oda vitte. Ekkortól megszűnt a házastársak gazdasági közössége is, a felperes csak néhány alkalommal biztosított ételt az alperes számára, aki a ház felújítási munkálatainál segített alkalomszerűen a felperesnek.

Az alperes 2008. novembere óta nem tartózkodik a H. utcai ingatlanban, ott már csak az ingóságai találhatók.

Az alperes 2005. júniusáig állt munkaviszonyban, majd munkaképesség-csökkenésére tekintettel havi 17-18.000 forintos szociális járadékban, illetve átmeneti segélyben részesült. 2007. március 30. óta nyugdíjas, melynek jelenlegi összege 69.000 forint.

Az alperes 2007-ben a P. P. Zrt-től 100.000 forint hitelt vett fel, amit a felperes fizetett vissza. További, 300.000 forint hitel felvételére is sor került a H. és Vidéke Takarékszövetkezettől. A hitelből 2006-ban öt havi törlesztő részletet, összesen 51.600 forintot a felperes teljesített, a további törlesztő részleteket kamataival együtt az alperes fizette meg.

A felperes és a vele együttlakó fia 2007-ben, illetve 2008-ban vett fel jelentősebb összegű kölcsönt, amit a felperes 2007-2008-ban a H. utca szám alatti ingatlan felújítására fordított, illetve az összegből különböző ingóságokat is vásárolt.

A felperes keresetében kérte a házasság felbontását és a különvagyonát képező ingatlan kizárólagos használatára történő feljogosítását.

Az alperes módosított ellenkérelmében maga is kérte a házasság felbontását, és nem ellenezte a felperesi kizárólagos lakáshasználatot. Megerősítette, hogy az ingatlant 2008. novemberében a visszatérés szándéka nélkül elhagyta. Viszontkeresetet terjesztett elő a felperessel szemben, kérte, hogy a bíróság kötelezze a felperest 1.500.000 forint megfizetésére, mely az A. J. utca szám alatti ingatlana eladási ára. Állítása szerint ezt az összeget átadta a felperes részére. További 1.800.000 forint megfizetésére is kérte a felperes kötelezését azon a címen, hogy 2005. január 1. és 2008. szeptembere között havi 40.000 forintot adott át a felperes részére. Igényt tartott továbbá a takarékszövetkezettől felvett kölcsönre tekintettel 355.645 forint megtérítésére. Előadta, hogy a kölcsönt ugyan ő vette fel a takarékszövetkezetből, ténylegesen azonban a felperes költötte el, hűtőgépet vásárolt belőle.

A felperes az alperesi viszontkereset elutasítását kérte. Állította, hogy az alperesi ingatlan eladási árát nem vette át, azt nem költötte el. Azt is vitatta, hogy az alperestől havi 40.000 forintos részletekben 1.800.000 forintot kapott volna. Előadta, hogy miután az alperes a főépületből a melléképületbe költözött, semmilyen összeget nem fizetett részére. Ebben az időszakban az alperes csak minimális jövedelemmel rendelkezett, járadékos volt, nyugdíjban csak 2007. március 30-át követően részesült. Ugyancsak elutasítani kérte a 355.645 forintos takarékszövetkezeti kölcsönre

vonatkozó alperesi viszontkereseti igényt is. Előadása szerint a kölcsönösszegeből az alperes adósságai kerültek kifizetésre.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a peres felek házasságát felbontotta. A H., H. utca szám alatti felperesi tulajdont képező ingatlan kizárólagos használatára a felperest jogosította fel, az alperes viszontkeresetét pedig elutasította.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között érzelmi-, nemi kapcsolat a házasságkötést megelőzően, illetve azt követően sem alakult ki, bizonyos szintű gazdasági közösség állott fenn közöttük 2005. január 1-jéig. A felperes ezt követően már csak az alperes esetenkénti étellel való ellátást biztosította.

Az alperesi viszontkeresettel összefüggésben az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás eredményeként megállapította, hogy az alperes a felperesi tagadással szemben nem tudta egyértelműen igazolni, hogy a tulajdonát képező ingatlan értékesítését követően az eladási árat átadta volna a felperesnek, illetőleg, hogy ez az összeg a felperes birtokában van. Az alperes által hivatkozott tanúk a pénz átadását nem igazolták, csupán olyan adatok merültek fel, hogy a házasságkötést követően a felperes oldalán életminőség-javulást észleltek. A házastársak az 1.500.000 forintot feltehetőleg felélték.

Az alperes azt sem bizonyította, hogy az 1.500.000 forintból a felperesi ingatlanba történtek volna beruházások, a felperes ugyanis igazolta, hogy az építkezésre csak 2007-2008-ban került sor, az általa felvett kölcsönökből. A rendelkezésre álló bizonyítékok csak azt támasztották alá, hogy az alperes 2002. júliusában, még a házasságkötést megelőzően 3 részletben, összesen 1.500.000 forintot vett fel ingatlanának eladási áráként.

Az elsőfokú bíróság nem találta alaposnak az alperes 1.800.000 forint visszafizetésére vonatkozó viszontkereseti igényét sem. A 2005. január 1. és 2008. szeptember 30. közötti állítólagos havi 40.000 forint felperes részére történt átadását az alperes sem elismervénnyel, sem tanúkkal bizonyítani nem tudta. A hivatkozott időszak egy részében az alperes csak havi 17-18.000 forint járadékban, illetve segélyben részesült, az alperes nem igazolta, hogy ezen túlmenően alkalmi munkákból jelentősebb bevétele származott, ami lehetővé tette volna havi 40.000 forint megfizetését úgy, hogy ezen felül még a megélhetését is biztosította. Az alperes a 40.000 forintok átadását megindokolni egyébként sem tudta, hiszen maga is azt állította, hogy 2005-től kezdődően számára a felperes semmiféle szolgáltatást nem nyújtott. Indokolatlannak tűnik ezért, hogy ő ennek ellenére havonta rendszeresen 40.000 forintot átadott volna a feleségének.

Az alperes tehát nem bizonyította a havi 40.000 forint átadásának tényét és az sem nyert igazolást, hogy a nyugdíjazását megelőzően havonta ilyen összeggel egyáltalán folyamatosan rendelkezett volna. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az 1.800.000 forint megfizetésére vonatkozó viszontkereseti kérelmet is elutasította, mivel azt sem jogalapjában, semösszepszerűségében nem találta megalapozottnak.

A 355.645 forintos alperesi igénnyel kapcsolatban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a H. és Vidéke Takarékszövetkezet H.i Kirendeltségétől az alperes vett fel 2005. december 21-én 300.000 forint hitelt, melyből a felperes 51.600 forintot, az alperes pedig 355.645 forintot fizetett vissza.

Az alperes azt állította, hogy a felvett hitelből a felperes hűtőgépet vásárolt, ezt azonban a felperesi tagadással szemben igazolni sem tanúkkal, sem más módon nem tudta. Az elsőfokú bíróság bizonyítatlanság miatt ezért evonatkozásban is elutasította az előterjesztett viszontkereseti kérelmet.

A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét nem fellebbezett részében nem érintette, fellebbezett részében pedig helybenhagyta.

A másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján helyesen állapította meg. Az eljárás során az alperes nem bizonyította a viszontkeresettel érvényesített követeléseinek jogalapját, illetveösszepszerűségét.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felek között az együttélés alatt olyan gazdasági közösség nem alakult ki, hogy bizonyítottan megállapítható lett volna a házastársi közös vagyonszerzés.

A Csjt. 31. § (2) bekezdésének utolsó fordulata szerint a közös életvitel körében elhasznált vagy felélt különvagyon megtérítésének csak különösen indokolt esetben van helye. Az első- és a másodfokú bíróság egyezően jutott arra a következtetésre, hogy jelen esetben az alperes oldalán nem merült fel olyan méltányolható érdek, melyre tekintettel a felperes kötelezhető lenne a közös életvitel körében elhasznált vagy felélt különvagyon megtérítésére.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, mely szerint az alperesi viszontkeresettel érvényesített követelések bizonyításra nem kerültek, melyre figyelemmel helyes és megalapozott volt az elsőfokú bíróság viszontkeresetet elutasító rendelkezése.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben annak hatályon kívül helyezését és a jogszabályoknak megfelelő új határozat hozatalával viszontkeresetének történő helytadást kért, figyelemmel a Csjt. 31. §-ának (2) bekezdésében foglaltakra.

Az alperes szerint az ügyben eljáró bíróságok a feltárt tényállásból okszerűtlen következtetéseket vontak le, megállapítva, hogy az alperes nem bizonyította viszontkeresetének jogalapját, illetve összecszerűségét.

Azt, hogy az alperes a H., A. J. utcai szám alatti ingatlana 1.500.000 forintos eladási árát átadta a felperesnek, tanúkkal bizonyította, mint ahogy azt is, hogy a pénzügyeket a felperes intézte. Ezzel összefüggésben a bíróságok nem tanúsítottak megfelelő jelentőséget annak, hogy a tanúk vallomásából megállapíthatóan az alperesi ingatlan eladását követően a felperes a korábbiaknál jobb színvonalon élt, ugyanakkor az alperes anyagi helyzete romlott. Rossz anyagi körülményei azzal is magyarázhatóak, hogy részletekben további 1.800.000 forintot is átadott a felperesnek a munkabéréből, a járadékából, illetve az alkalmi munkákból.

Az alperes szerint téves az az ítéleti megállapítás is, mely szerint nem nyert igazolást, hogy a 300.000 forint hitelt a felperes hűtőgép vásárlására fordította. Ezt ugyanis alátámasztotta az a körülmény, hogy a hitelből a felperes 51.600 forintot maga törlesztett, ami azt bizonyítja, hogy valamely olyan dologgal kapcsolatban került felvételre az összeg, ami a „felperes érdekkörében” is állt.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében egy legfelsőbb bírósági eseti határozatra is hivatkozott (P.törv.II.20.686/1980.), mely szerint megkövetelhető az elszámolás attól a házastárstól, aki a másik házastárs különvagyoni pénzét vagy egyéb értékeit egyoldalúan, saját elhatározása szerint, a család érdekeivel ellentétesen használja fel. Ez a döntés jelen esetben is irányadó lehet, ugyanis az alperes a különvagyoni pénzeszközét, illetve a keresményét a felperesnek átadta, aki a pénzt magára költötte, fodráshoz, kozmetikushoz, műkörmöshöz járt, ezzel szemben az alperesnek már nincsen saját ingatlana, ismerősnél húzza meg magát, életszínvonala jelentősen romlott.

A Csjt. 24. §-a értelmében a házastársak hűséggel tartoznak egymásnak és egymást támogatni kötelesek. Ennek alapján a felperesnek az alperes érdekeit is szem előtt kellett volna tartania, amikor az átadott pénzével rendelkezett. Erre azonban nem került sor.

A felülvizsgálati kérelem szerint a kifejtettekre tekintettel a jogerős ítélet a Csjt. 31. § (2) bekezdésébe és a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütközik.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság a jogvita megalapozott elbírálásához szükséges releváns bizonyítást lefolytatta, a bizonyítékokat összességében mérlegelve állapította meg a tényállást, amely nem iratellenes, nem okszerűtlen és logikai ellentmondást sem tartalmaz, így nem sérti a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglaltakat. Ezért a bizonyítékok felülmérlegelésére a felülvizsgálati eljárásban nem volt jogi lehetőség (BH 1996/506.).

Helyesen állapították meg a perben eljáró bíróságok, hogy az alperes a perben nem tudta bizonyítani, miszerint a különvagyont képező ingatlan 1.500.000 forintos eladási árát a felperesnek átadta, aki azt saját céljaira használta fel. Az alperes által „koronatanúként” megjelölt Sz. J., aki az alperes A. J. utcai ingatlanát megvette, tanúvallomásában nem erősítette meg azt az alperesi előadást, hogy az alperes az ingatlan vételárát a jelenlétében átadta volna a felperesnek. Az alperes egyébként nem nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy az állítólagos pénzátadás milyen célból történt: a közös kiadások fedezésére-e vagy azért, hogy azt számára a felperes megőrizze.

Hasonló módon nem adta magyarázatát az alperes annak, hogy 2005. januárjától milyen célra adott át - állítása szerint - a felperesnek havi 40.000 forintot, annak ellenére, hogy ettől az időponttól kezdődően a felek között közös gazdálkodás még a korábbi, korlátozott formában sem állt fenn, a felperes nem főzött, mosott, takarított az alperesre, aki ekkor már a felperesi ingatlan melléképületében lakott. Az összesen 1.800.000 forint átadását az alperes bizonyítani nem tudta, annak teljesítésére alacsony mértékű jövedelme sem nyújthatott fedezetet.

Az is életszerűtlen és nem is nyert bizonyítást, hogy az alperes által 2005. decemberében felvett 300.000 forint hitelből a felperes vásárolt volna hűtőgépet saját céljára, a törlesztő részleteket azonban ezt követően is folyamatosan az alperes törlesztette volna.

Az alperes által hivatkozott, a Csjt. 31. § (2) bekezdésében foglalt azon rendelkezés, mely szerint a közös életvitel körében elhasznált vagy felélt különvagyont megtérítésének különös indokolt esetben helye lehet, jelen ügyben azért nem alkalmazható, mivel a perben az alperes hitelt érdemlően bizonyítani nem tudta, hogy a

viszontkeresetében hivatkozott pénzeszközöket egyáltalán a felperes rendelkezésére bocsátotta volna. Megtérítési igénye ezért ezen a jogcímen sem volt alapos.

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a jogerős ítélet nem jogszabálysértő, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre. A felülvizsgálati eljárásban a felperesnek költsége nem merült fel, ezért tekintetben a Legfelsőbb Bíróság a határozathozatalt mellőzte.

Az alperes személyes költségmentességére tekintettel a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986(VI.26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2011. szeptember 20.

a tanács elnöke, előadó bíró, bíró.

A kiadmány hitelélül: tisztviselő